

Z tohoto jeho prehlásenia však súčasne plynie, že by sa obžalovaný dôvodne nemohol dovolávať ani dôkazu omluviteľného omylu, lebo predpokladom toho, že sa niekto chce tohoto dôkazu dovolávať, je, že o pravdivosti svojho tvrdenia sám bol presvedčený, ačkoľvek by sa i do-
datočne ukázalo, že tomu tak bolo na základe omylu, ktorého omluviteľnosť potom skúma súd. Obžalovaný však ani sám nevrtdil, že by o pravdivosti výčitky bol presvedčený. Nemohol sa preto ani nachádzať v omluviteľnom omyle v tomto smere. V jeho zodpovedaní nemožno tedy sľadávať ani nabitúny dôkaz omluviteľného omylu.

Bolo preto zmätočnej sťažnosti vyhoveť a vyniesť rozsudok odsudzujúci.

Rozhodnutia Najv. spr. súdu.

Živnostenské právo. Potvrzení průkazu o pomocnickém zaměstnání podle § 15. odst. 5 zákona živnostenského č. 259/1924 živnostenským společenstvem může býti kdykoli jakožto pouhé osvědčení určité skutečnosti zrušeno, zjistí-li se, že skutečnost osvědčovaná není ve shodě se skutečným stavem věci. — Právo zrušiti potvrzení pracovního vysvědčení přísluší představenstvu společenstva. — Podle § 15 odst. (5) zákona č. 259/1924 Sb. má průkaz o pomocnickém zaměstnání býti potvrzen starostou společenstva. Živnostenskému společenstvu náleží dále podle § 160, odst. 3. lit. a) cit. zákona, aby své členy a příslušníky mělo v řádné patrnosti. Toto vedení členů a příslušníků společenstva v patrnosti nemá charakter konstitutivního a zápis do seznamu pomocnického nezakládá tedy povahu poměru pomocnického, nýbrž je pouhým zápisem evidencním, který kdykoli může býti zrušen, zjistí-li společenstvo bezvadným způsobem, že osoba, o kterou jde, v dotyčné živnosti jako pomocník zaměstnána není. Potvrzení pracovního vysvědčení pak je pouhým osvědčením určité skutečnosti, vydaným na podkladě evidence pomocných sil zaměstnaných v živnostech, a má tedy povahu ověření pravosti vysvědčení a materiálního průkazu o tom, že pomocná síla v živnosti skutečně byla zaměstnána a po kterou dobu. Již z povahy tohoto osvědčovacího aktu plyne, že je připuštěn důkaz opaku, a že živnostenské společenstvo samo může osvědčení toto odvolati, zjistí-li, že skutečnosti osvědčované se neshodují se skutečným stavem věci. Živnostenské společenstvo nemůže zkoumati podmínky pracovního poměru, a nemůže se vysloviti o platnosti dotyčné smlouvy, ale z toho neplyne ještě, že by nemohlo zkoumati, zda ve skutečnosti šlo o poměr pomocnický, ježto má-li živnostenské společenstvo svoje členstvo a příslušníky v patrnosti, musí míti možnost zjistiti, že o poměr pomocnický skutečně šlo, ježto poměr takový je právě předpokladem a předmětem evidence. — Má-li společenstvo právo zápis určité osoby do seznamu pomocnického a potvrzení pracovního vysvědčení za určitých předpokladů zrušiti, a není-li toto právo vyhraženo ani společenstevnímu shromáždění (§ 195 živn. zákona) ani rozhodčímu výboru (§ 208 a násl.) ani jiným funkcionářům (§ 172), pak působnost ta přísluší představenstvu společenstva. (Nález z 3. III. 1936, čís. 11.226/36.)

Živnostenské právo. Ohlásí-li veřejná obchodní společnost živnost řemeslnou, musí živnostenský úřad zkoumati, zda alespoň jeden její společník, který je oprávněn za společnost provozovati obchody a ji zastupovati, podal pro dotyčnou živnost průkaz způsobilosti. — Živnostenský zákon č. 259/1924 Sb. počívá na zásadě, že i právnické osoby a společnosti mohou provozovati živnosti za stejných podmínek jako osoby jednotlivé, musí však zříditi způsobilého náměstka (§ 3). V § 20 pak se stanoví, že, ohlásí-li veřejná obchodní společnost řemeslnou živnost, musí aspoň jeden společník, který podle společenské smlouvy je oprávněn provozovati obchody společnosti nebo ji zastupovati, podati průkaz způsobilosti pro příslušnou živnost. Zákon tedy žádá, aby, ohlašuje-li veřejná společnost řemeslnou živnost, aspoň jeden společník, který je oprávněn za společnost provozovati obchody nebo ji zastupovati, pro dotyčnou živ-

nost podal průkaz způsobilosti, a jediné tento formální předpoklad musí živnostenský úřad při vydání živnostenského listu obchodní společností zkoumat. (Nález z 3. III. 1936, č. 11.225/36.)

Nemocenské pojištění. Pro zaměstnance podrobené pojištění podle právních předpisů o pensijním pojištění soukromých úředníků započítávají se vzhledem k zákonu č. 117/1926 resp. zák. čl. XIX : 1907 při nemocenském pojištění naturalní požitky do základu mzdového bez jakéhokoli omezení. — Zákonem č. 117/1926 Sb. jest stanoveno, že pro zaměstnance, podrobené pojištění podle právních předpisů o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců, zůstávají i po 30. VI. 1926 v platnosti ustanovení §§ 1. až 10., 13., 19. — až 38. a 41. odst. 1 zákona č. 33/1888 ř. z., jakož i obdobná ustanovení zák. čl. XIX : 1907 a zákonů je pozměňujících a doplňujících. Jinak vztahují se i na tyto osoby ustanovení zákona č. 221/1924 Sb. o zařazení pojištěnců do mzdových tříd jedná § 7 a 7a) novel. zák. č. 33/1888 ř. z., jimž odpovídají ustanovení § 24 zák. čl. XIX : 1907 ve znění § 3 vlád. nař. č. 26/1921 Sb. a § 11 zák. čl. XIX : 1907 ve znění § 7 min. nař. č. 4.790 z r. 1917. Dle toho, co výše bylo uvedeno, ponechána byla tudíž zákonem č. 117/1926 Sb. v platnosti právě uvedená ustanovení práva platného na Slovensku a zařazení pojištěnců do mzdových tříd. Dle těchto ustanovení započítávají se do základu mzdového i naturalní požitky, aniž však pro zařazení do vyšší mzdové třídy vzhledem k naturalním požitkům platí nějaké omezení, jako jest tomu v § 12. zák. č. 221/1924 Sb. Na tom nebylo nic změněno ani zákonem č. 184/1928 Sb., neboť zákonem tímto dle jeho přesného nadpisu i dle obsahu změněn a doplněn byl pouze zákon č. 221/1924 Sb., nikoli však zákon č. 117/1926 Sb., který platí i nadále. (Nález ze 4. III. 1936, č. 11.234/36.)

Úrazové pojištění. Ústavem pro opatrování nemocných, který podle § 3 bodu 23 zák. čl. XIX : 1907 podléhá úrazové pojistné povinnosti, není podnik, ve kterém se nemocným podávají lázně, aniž jsou tam nemocní ošetřováni. — Maďarský autentický text užívá výrazu »betegápoló intézetek«, což znamená doslovně ústav pro ošetřování (opatrování) nemocných. Byť i zák. čl. XIV : 1876 o úpravě zdravotnictví užíval trochu odlišného výrazu, totiž »gyógyintézet«, slovně přeloženo »léčebný ústav«, není důvodu se domnívati, že zák. čl. XIX : 1907, chtěl výrazem »betegápoló intézet« vyjádřiti pojmově něco jiného, nýbrž nutno za to míti, že tím myšleny jsou léčebné ústavy ve smyslu IX. hlavy zák. čl. XIV : 1876. Co pak je pod pojmem léčebného ústavu rozuměti, podává se z dotyčných ustanovení cit. zák. čl. XIV : 1876. Tu praví § 57, že za veřejné nemocnice nebo léčebné ústavy mohou býti prohlášeny ony, které nejsou zařízení toliko tak, aby požadavkům místa a okolí vyhovovaly, nýbrž mohou přijati i patřičný počet cizích nemocných. Dle § 58 jsou takové ústavy povinny hlásící se nemocné, pokud nějaké nemocniční lůžko je volné, přijímati. Ostatní nemocnice a léčebné ústavy, které nejsou prohlášeny za veřejné, musí dle § 59 přijati toliko takové nemocné, pro které jsou zařízení a mohou býti k přijetí nemocných donuceny jen v případě náhlého, životu nebezpečného ochuravění. Konečně musí všechny nemocnice a léčebné ústavy míti patřičný počet lékařů a ošetřovatelů (§ 62). Z těchto předpisů plyne, že za léčebné ústavy ve smyslu tohoto zákona lze pokládati jen takové, které mají za účel poskytovatí léčení osobám v ústavě bydlícím, byť i na povaze jejich se ničeho nezměnilo, kdyby někteří nemocní byli léčení ambulatorně, avšak ústav musí býti, má-li býti uznán za ústav léčebný ve smyslu cit. zákona, zařízení tak, aby nemocní v něm po dobu potřebnou pro léčení se mohli trvale zdržovati a se v něm stravovati. Že zákonný článek XIV : 1876 nepokládá léčebné lázně za léčebné ústavy, plyne pak z toho, že jim věnoval zvláštní předpisy v hlavě XIV., z čehož se podává, že tyto dva pojmy nelze směřovati a je sobě na roveň stavěti. Tomu nasvědčuje konečně i skutečnost, že zák. čl. XIX : 1907 neuzívá výrazu »gyógy-fürdő« a i na výraz »ústav k ošetřování nemocných« již dle jeho slovního významu dopadá to, co shora bylo řečeno. (Nález ze 7. III. 1936, č. 10.714/36.)